νὰ τὸν βροῦν.

— Κύριε ντ' Ἀβαλόν, φώναξε ὁ στρατάρχης ντὲ Μπὲλ Ἴλ. Γρήγορα παράταξις τῶν στρατευμάτων. Βασίζομαι στὴ σοφὴ κρίσι τοῦ κυρίου μαρκησίου γιὰ τὸ διάλεγμα τῶν καταλλήλων προσώπων, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία ὅλων μας....

Πέρασε μισὴ ὥρα. Ὁ στρατὸς παραταγμένος ἀνάσαινε βαρειά, μὴν ξέροντας τὴν αἰτία τῆς ξαφνικῆς ἐκείνης παρατάξεως. Μπροστὰ ἡ λεπτὴ σιλουέττα τοῦ ἀσπρομάλλη μαρκησίου, πλάϊ του ὁ στρατάρχης καὶ πίσω τους οἱ σωματάρχαι τοῦ στρατοῦ, ἀργοδιαβαίνουν ὅλοι τους τὸ μέτωπο τῆς παρατάξεως. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Κοετλόγκεν κύτταζε τὰ τρομαγμένα καὶ σκαμμένα ἀπ' τὸ μαρτύριο πρόσωπα τῶν φαντάρων, τοὺς ἀναμετροῦσε μὲ τὸ μάτι του, ἅπλωνε μὲ δισταγμὸ τὸ χέρι του... μὰ πάλι τὸ κατέβαζε καὶ προσπερνοῦσε.

Μὰ νά τον τώρα. Ξεχώρισε ἀπὸ μακρυὰ τρεῖς ἀνθηρὲς καὶ χαριτωμένες σιλουέττες, παρὰ τὰ κουρέλια ποὺ τοὺς σκέπαζαν ἀντὶ γιὰ στολή. Καὶ χαρούμενος, σὰν νὰ βρῆκε ἐπὶ τέλους ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε, τάχυνε τὸ βῆμα του καὶ σταμάτησε ἀντίκρυ τους.

Ἦσαν τρεῖς ξανθοὶ δραγῶνοι, ὄμορφοι σὰν δροσερὲς κοπέλλες, μὲ λυγερὴ κορμοστασιά, οἱ ὁποῖοι, καθὼς στεκόντουσαν μπροστά του προσοχή, μονάχα μὲ τὰ μάτια τους ἔδειξαν τὴ λαχτάρα ποὺ τρικύμιζε τὴν ὕπαρξί τους, στὸ ἀντίκρισμα τῆς λατρευτῆς μορφῆς του!

Τοὺς ρούφηξε ἀμίλητος μὲ τὸ μάτι, γιὰ μιὰ στιγμή, συγκεντρώνοντας σ' αὐτό, μὲ ἀφάνταστη προσπάθεια, ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς του. Καὶ ὕστερα, πάντα βουβός, μὲ τρεμοῦλα ἐλαφρὴ στὸ χέρι, τοὺς ἔδειξε στὸ μαρκήσιο ντ' Ἀβαλόν, λέγοντάς του μὲ ἀδύναμη καὶ σταθερὴ φωνή:

— Νὰ οἱ τρεῖς ἄνθρωποί μας. Εἶνε ὅπως τοὺς χρειάζεστε. Ἐγγυῶμαι ὑπευθύνως καὶ προσωπικῶς ἐγώ. Πέστε τους τώρα ἐσεῖς, στρατηγέ, τί πρόκειται νὰ κάνουν...

Τοὺς ἔρριξε πάλι μιὰ στερνὴ ματιά. Ἀνασήκωσε σὰν λιοντάρι τὸ ἀσπρομάλλικο κεφάλι του, πῆρε ἀγκαζὲ τὸ στρατάρχη ντὲ Μὲλ Ἴλ κ' ἀποτραβήχτηκε στὴ σκηνή του, βουβὸς πάλι κ' αἰνιγματικός, ὅπως πάντα.

....

Πέρασαν μέρες... Μέρες γεμᾶτες τρόμου καὶ φρίκης γιὰ ὅλες τὶς χιλιάδες τῶν ἀνθρωπίνων ἐκείνων κουρελιῶν, ποὺ βρισκόντουσαν ἀποκλεισμένοι στὴν Πάργα. Μὰ ἦρθε γρήγορα ἡ ἡμέρα τοῦ λυτρωμοῦ τους.

Ναί... Ἀπ' τὰ τρία ἐκεῖνα ὁλόδροσα παλληκάρια ποὺ ξεκίνησαν μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, γιὰ ν' ἀντικρύσουν ἕναν βέβαιο χαμό, οἱ δυὸ φαγώθηκαν ἀπ' τοὺς πεινασμένους λύκους, ποὺ ἀρθονοῦσαν ἐκεῖ τριγύρω ἢ σκοτώθηκαν ἀπ' τὸν ἐχθρό. Ὁ τρίτος ὅμως κατάφερε τὴν ἀποστολή του, ξαναγύρισε σῶος κ' ὡδήγησε, μιὰ νύχτα, ὁλόκληρο τὸ στρατὸ στὴν ἀσφάλεια τοῦ Ἰταλικοῦ ἐδάφους.

Ἐπρόκειτο δὲ τώρα νὰ παρασημοφορηθῆ μὲ τὸ ἀνώτατο παράσημο ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ τῶν Γάλλων, ποὺ κόντευε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρά του, μαθαίνοντας στὶς Βερσαλλίες τὴν ἀναπάντεχη σωτηρία τοῦ στρατοῦ του, ποὺ τὸν θεωροῦσε χαμένο.

Ἦταν νύχτα, ὅταν ἔφταιε ὁ κομιστὴς τοῦ διατάγματος καὶ τοῦ παρασήμου στὴ σκηνὴ τοῦ στρατάρχου ντὲ Μπὲλ Ἴλ. Κι' αὐτός, μὲ τὴ λεπτή του κρίσι, σκέφτηκε πὼς ὁ κατάλληλος γιὰ νὰ κρεμάση τὸ παράσημο στὸ στῆθος τοῦ νεαροῦ ἐκείνου ἥρωος, ἦταν ὁ μαρκήσιος ντὲ Κοετλόγκεν.

Πῆγε καὶ τὸν ξύπνησε στὴ σκηνή του καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνὴ τὴν εὐχάριστη καὶ τιμητικὴ ἐκείνη εἴδηση.

Ὁ Κοετλόγκεν, τρέμοντας ἀπ' τὴ συγκίνησί του, ἔσφιξε τὸ τεντωμένο χέρι τοῦ φίλου του στρατάρχου. Τὰ εἶταν λίγο στὸ πόδι, εὐτυχισμένοι κι' οἱ δυό τους. Μὰ ὁ στρατάρχης δὲν ἀποφάσιζε νὰ φύγη καὶ εἶπε στὸ μαρκήσιο:

— Ἀγαπημένε καὶ σεβαστέ μου φίλε, κάποιο μυστήριο μοῦ κρύβεις. Δὲν τόλμησα τόσο καιρὸ νὰ σὲ ρωτήσω, γιατὶ σ' ἔβλεπα πιὸ βουβὸ καὶ πιὸ θλιμμένο ἀπὸ ὅ,τι ἤσουν πρίν, μὰ τώρα δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ. Γιατὶ ἐδιάλεξες ἐκείνους τοὺς τρεῖς μονάχα τότε, ἐνῶ κι' ἄλλοι στὴν παράταξι, πρὶν φτάσεις σ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς, εἶχαν τὰ ἴδια ἢ καὶ περισσότερα προσόντα;

— Στρατάρχα μου, θὰ στὸ πῶ. Βρισκόμουν στὸ στρατό σου σὰν ἕνας θεατὴς ἄπλός. Δίχως βαθιὰ καὶ δίχως εἰδικὰ καθήκοντα. Δὲν μποροῦσα λοιπὸν νὰ διαθέσω ἐλεύθερα μὲ τὴν κρίσι μου τρεῖς ἀπ' τοὺς φαντάρους σου σὲ τόσο κρίσιμες στιγμές, στέλνοντάς τους σὲ βέβαιο θάνατο. Γι' αὐτὸ καὶ ἤμουν ἐπιφυλακτικός.

— Μὰ καλά, κύριε μαρκήσιε, ξαναπῆε μὲ ἔκπληξι ὁ στρατάρχης. Καὶ κεῖνοι οἱ τρεῖς ποὺ διάλεξες κι' ἔστειλες στὸ βέβαιο χαμό, δὲν ἦσαν φαντάροι μου;

— Ναί... Οὔτε συζήτησι... Μὰ.... ἦσαν, ξέρεις καὶ.... παιδιά μου!....

Δάκρυσε ὁ στρατάρχης καὶ φίλησε εὐλαβικὰ τὸ γέρικο ἐκεῖνο χέρι. Κι' ἀποζημιώθηκε τὴν ἄλλη μέρα ὁ περήφανος πατέρας, καρφώνοντας ὁ ἴδιος τὸ ὑπέρτατο παράσημο στὰ πλατειὰ τοῦ....μοναχογυιοῦ του τώρα στήθη....

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

(Τοῦ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Δυστυχισμένοι στοχασμοί, τώρα πηγαίνετε μακρυά,
φευγᾶτε, ὀργὴ καὶ τύψη,
ἐνθύμησες, ποὺ ὡς τῶν νεκρῶν καὶ μένα μοῦ ἔχετε βαρειὰ
τοὺς δυὸ κροτάφους θλίψει.
Κρῆνες ἀπαλοήσκιωτες καὶ μονοπάτια χλοερά,
φωνὲς πουλιῶν κι' ἀγέρα,
ἄντρα βαθειὰ καὶ τῶν δασῶν τῶν ἄγριων φῶτα θαμπερά,
ὅταν πεθαίνει ἡ μέρα.
Ἔντομα, ζῶα, ψυχὲς λευκές, τῆς ὀμορφιᾶς τὸ καθετί,
ποὺ πλήθω θὲ ν' ἀνθίση,
μὴ διώχνεις ἕναν ταπεινὸν ἱκέτη καὶ προσκυνητὴ
δικό σου, ὦ θεία Φύσι!

ΓΙΑΤΙ ΣΙΩΠΟΥΣΕΣ!

(Τοῦ L. STEKETTI)

Στ' ὁλόγλυκο καὶ νοτερὸ
τῆς νύχτας ἀγεράκι
ὅπου εὐωδιάζανε βαρειὰ
οἱ κάμποι οἱ ὠργωμένοι,
μαζὶ κι' οἱ δυὸ ἀνεβαίναμε
σ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴ ράχη,
ἐνῶ οἱ γρύλλοι ἐψάλλανε
στὸ φράχτη τους κρυμμένοι.

Τὰ μάτια σου ποὺ μοιάζανε
μὲ περιστέρας μάτι,
σὰν γιὰ δειλὴ παράκλησι
στὸν οὐρανὸ κρατοῦσες,
κι' ἐγὼ σὰν νὰ κατάλαβα
ἀπ' τὴ σιγή σου κάτι
πάρα πολὺ σ' ἀγάπησα,
μόνο γιατὶ σιωποῦσες.

ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΣΚΟΠΟ ΤΟΥΣ

(Τοῦ Β. ΟΥΓΚΩ)

Τίποτα δὲν εἶν' στὸν κόσμο ποὺ τὸ δρόμο του (δὲν ἔχει.
Τὸ ποτάμι ἀπ' τὸ λειβάδι στ' ἀφρισμένο κῦμα (τρέχει.
Μέσα στ' ἄνθη τριγυρνῶντας βρίσκει ἡ μέ- (λισσα τὸ μέλι.
Κάθε πρᾶγμα στὸ σκοπό του τρέχει δίχως νὰ (τὸ θέλη.
Ὁ ἀητὸς ψηλὰ πετάει, τὸ κοράκι κάτω μένει
καὶ στὸν Πλάστη ἡ προσευχὴ σὰ μῦρο αἰθέ- (ριο ἀνεβαίνει.

IL BACCIO

(Τοῦ Π. ΒΕΡΛΑΪΝ)

Φιλί, τριαντάφυλλο ἄλικο στὸν κῆπο τῶν (χαδιῶν,
ἀκομπανιάρισμα γλυκὸ πὰ' στῶν δοντιῶν τὸ (πιάνο
τοῦ κάθε λίγνου τραγουδιοῦ, ποὺ μέσα στῶν καρδιῶν
τὰ βάθεια γλυκοτραγουδεῖ ὁ Ἔρωτας — σοῦ φτιάνω
ἕνα στεφάνι ἀμάραντο μὰ ταπεινὸ στεφάνι
μ' ὅσα λουλούδια ἀπόμειναν στὸν κῆπο τὸ φτωχό....
Τραγοῦδι μεγαλόπνοο κάποιος τρανὸς ἂς κάνει,
ποὺ νὰ ταιριάζη του φιλὶ — φιλὶ μαγευτικό....
Ἐσὺ ἀνείπωτη ἡδονὴ κ' ἄφραστο ἐσὺ μεθῦσι...
Παραγγελιά, νανούρισμα, τραγοῦδι, μουσική...
Στραγγίζω σου τὸ κύπελλο! Κι' ὅποιος, ὀϊμέ, φιλήσει....
— μεθᾶς τὸν μὲ τὴ γλύκα σου, γλυκόπιοτο κρασί!...

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΗ ΜΕΡΑ

(Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ)

Κύττα: τὰ φύλλα πέφτουνε στὴ χλόη μαραμένα·
Στὴ λαγγαδιὰ τὴν ἔρημη ὁ ἄνεμος βογγάει·
Τὸ χελιδόνι ὅπως πετᾶ, μὲ τὸ φτερὸ ἀκουμπάει
Τοῦ βάλτου τὰ ὁλοπράσινα νερά, τὰ κοιμισμένα·
Νά! τῆς καλύβας τὸ παιδὶ ποὺ τὶς ρεικιὲς θερίζει.
Νά! καὶ τὸ ξύλο τῶν δασῶν ποὺ ὁ ξυλοκόπος σκίζει.
Τὸν ψιθυρὸ του ἔχασε τὸ κῦμα, δὲ μαγεύει
Τώρα τὰ γύρω· κι' ἀπαλὰ τ' ἀγέρι δὲ χαϊδεύει
Σὰν πρῶτα τὴν τρεμάμενη ἰτιὰ τὴ γρηᾶ λεύκα.
Τὰ πουλιὰ πειὰ δὲν κελαϊδοῦν στὰ ξεραμένα πεῦκα.
Τὸ φῶς τῆς μέρας γρήγορα γυρίζει σὲ σκοτάδι.
Τὸ ἀστέρι σβύνει πρὶν φανεῖ βαθειὰ στὸ κρύο τὸ βράδυ.
Ρίχνει μιὰ λάμψη ἀδύνατη ποὺ κάποτες ἡμέρα
σοῦ φαίνεται, καὶ χάνεται κατόπι στὸν αἰθέρα.
Πάνω στὸ λόφο τους τ' ἀρνιὰ δὲ βρίσκουν πειὰ χορτάρι·
Τὸ πρόβατο ξεμάλλιαστο ἔχασε κάθε χάρι.
Μ' ἐρωτικὰ καὶ χαρωπὰ τραγούδια ἡ φλογέρα
Τοῦ πιστικοῦ πειὰ δὲ μεθᾶ τῶν κάμπων τὸν ἀγέρα.
Ὅλα τὰ χόρτα στοὺς ἀγροὺς λυγίσαν χλωμασμένα.
Ἔτσι περνάει ὁ καιρὸς κι' ἡ μέρες μας, ὠϊμένα!